

Ἐὰν τὴν Φιλιππούπολιν οἱ Βούλγαροι θὰ πάρουν καὶ ὕστερὰ ἴσθην Ἑρκακίην Χερσόνησον σαλτάρουν, τί σχέσιον ἔχομεν ἡμεῖς μ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ;... Βρὲ Θεοδώρακη, ἄκουσε καὶ γύρισε ἴστα πρῶτα, ἄς λείψουν τὰ τρεχάματα, οἱ πόλεμοι κι' οἱ λόγοι, καὶ μόνον νέα δάνεια παντοῦ συνωμολόγει.

Ὅταν δὲ πάλιν ἤκουσε καὶ τὴν φωνὴν ἐκείνην, καὶ ὑπεσχέθη ἵσθον Μοὺ νὰ κάμῃ τὴν εἰρήνην, παρέβλεπε τοῦ πράγματος τὴν καθαρὰν οὐσίαν καὶ εἰς τοὺς τύπους εἶδεν μεγάλην σημασίαν, καὶ ὅλους μᾶς ἐθύμωνε καὶ μᾶς ἐστενοχώρει καὶ ἴσθην Εὐρώπην ἔλεγε πῶς δὲν θὰ ὑπεχώρει ἴσθον βίαιον ἀφοπλισμόν, ἀλλὰ εἰς τὸν ἥρέμα, καὶ τὸν καιρὸ μᾶς ἔτρωγε μὲ τὸνα κι' ἄλλο ψέμμα.

Ἄλλὰ ἐγὼ τοῦ ἔλεγα «παραιτήσιον μὴ δώσης, καὶ τὸ ξερὸ σου θὰ κτυπᾶς καὶ θὰ τὸ μετανοιώσης.

Μπορεῖ καὶ ὁ ἀφοπλισμὸς ἐκ μέρους μας νὰ γίνῃ καὶ πάλι ἴσθην Κυβέρνησι τὸ κόμμα μας νὰ μείνῃ. Τόσαις χιλιάδες ἐφεῶροι θᾶναι ἴσθκοί μας ψῆφοι...» ἀλλ' ἐκεῖνος, φίλε μου, καμάρωνε σὰν νύφη, καὶ προσοχὴν ἴσθους λόγους μου δὲν εἶδεν καμμίαν, ὡς ποῦ τὸ ἔθνος ἐφθασε σ' αὐτὴν τὴν τρικυμίαν, κι' ἐκλήθη πρὸς σχηματισμόν ἴσθκοῦ μου Ἰπουργεῖου, νὰ σώσω τὴν Ἑλλάδα μας ἀπὸ τοῦ ναυαγίου.

Πλὴν δυστυχῶς καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν πατρίδα εἰς τόσον σάλον ἔθνικόν καὶ τόσῃν καταγίδια δὲν ἐκατόρθωσα κι' ἐγὼ Κυβέρνησιν νὰ κάμω καὶ εἰμφορέσω οὕτω πῶς τοὺς φίλους νὰ συνδράμω.

Φ.—Τί κρίμα ! τί δυστύχημα φοικτόν γιὰ τὴν Ἑλλάδα ν' ἀφήσουν ἕναν ἄνθρωπον μὲ τόσῃν ἐξυπνάδα καὶ νὰ μᾶς φέρουν ἐξαφνα ἐν ἄχρουν Ἰπουργεῖον νὰ σώσῃ τὰ συντρίμματα τῶν τόσων ναυαγίων.

Καὶ ὅταν μ' ἐβεβαίωσαν καὶ ἤκουσα καὶ εἶδα πῶς θ' ἀναλάβετε καὶ σεῖς τοῦ κράτους τὴν πυξίδα, τί εὐτυχίας ἐπλάσα καὶ τί χαρὰ τὸ πῆρα... ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν ἔχομε οὔτε ἴσθον ἤλιγ μούρα κι' ἐχάσαμε τὸν μπούσουλα μ' αὐτὰ τὰ σῆκω πέσε... μωραίνει Κύριος λαόν, ὃν βούλετ' ἀπολέσαι.

Π.—Ναὶ μὲν ἐτόλμησα κι' ἐγὼ μὲ πᾶσαν μου θυσίαν νὰ ἔλθω εἰς τὰ πράγματα καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ διὰ σᾶς νὰ ἐργασθῶ καθόσον εἰμφορέσω, ἀλλ' ἤθελαν καὶ τὴν βουλὴν εὐθύς νὰ συγκαλέσω.

Μὰ τοῦτο δὲν ἐσύμφερε ἴσθον κόμμα μου καθόλου, γι' αὐτὸ λοιπὸν τοὺς ἔστειλα κι' ἐγὼ κατὰ διαβόλου, διότι, ὡς γνωρίζετε καὶ σεῖς ἐκ τῶν προτέρων, προτιμητέον πάντοτε τὸ ἴδιον συμφέρον.

Φ.—Εἰς τοῦτο εἶμαι σύμφωνος πληρέστατα μαζί σας καὶ ταύτην ἔχει τὴν ἀρχὴν ὁ ἐν Ἑλλάδι ζήσας.

Πρέπει κανεῖς νὰ σκέπτεται διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ τὴν πατρίδα νὰ ἀγαπᾷ μὲ τᾶζημιώτόν του.

Πρὸ πάντων δὲ οἱ Ἕλληνες τῶν νεωτέρων χρόνων ναὶ μὲν λατρεύουν ἐμμανῶς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐκλείαν προγονικῶν μνημείων, ἀλλ' ἀγαποῦν πλείότερον τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

Πόσα καλὰ ἐλπίσαμεν κι' ἡμεῖς καὶ οἱ Μολάοι !...

ἀλλὰ ἐνῶ ἐτρέχατε νὰ πιάσετε τὸν Μάη, χωρὶς νὰ τὸ προσμένετε κι' ἡμέρα μεσημέρι μόνον τὰ γαϊδουράγκλαθα σᾶς ἐμειναν ἴσθον χέρι.

Τί ἔχασε καὶ ἡ πατρίς κι' ἡμεῖς καὶ οἱ Μολάοι !...

ἐν τούτοις ὅλα θὰ γενοῦν, ἀλλὰ μὲ τὸ κολαί.

Δὲν χάνετ' ἕνας ἄνθρωπος μὲ τόσῃν ἐξυπνάδα εἰς ὅποιον μέρος καὶ ἂν ζῆ, πρὸ πάντων ἴσθην Ἑλλάδα.

Ἄς ἔχωμεν ὑπομονὴν, κι' ἡμέρα θ' ἀνατεῖλῃ, ποῦ θὰ σᾶς ἴσθον ἴστα πράγματα οἱ σεβαστοὶ σας φίλοι,

καὶ τὰ κοκκινούλια σας μὲ τόσῃν ἀφθονίαν θὰ σπειρώνονται ἴσθην Ἠπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ τότε, φίλε σεβαστέ, ἐν πάσῃ παρρησίᾳ, θὰ σᾶς ζητήσω πιά κι' ἐγὼ δαπάνη δημοσίᾳ εἰς τὴν Εὐρώπην νὰ σταλῶ μετὰ ἐγεμουθίας, διὰ νὰ φέρω ἀπ' ἐκεῖ ὀλίγας συμπαθείας περιφανῶν διπλωματῶν καὶ φίλων πολυτίμων, καθὼς καὶ ὁ Γεννάδιος κι' ὁ κύριος Φιλήμων, διὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλὸν καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον...

Π.—Εἴσθε τῶντι φίλος μου ἐκ τῶν προθυμοτέρων, καὶ τοῦ Ἰψίστου δέσμαι νὰ εὐρω εὐκαιρίαν γενναίως ν' ἀνταποκριθῶ ἴσθην τόσῃν σας λατρείαν.

Φ.—Σᾶς προσκυνῶ γονυπετῶς κι' ἂν πάλιν προσκληθῆτε, ἐν μέσῳ ἄλλων φίλων σας κι' ἐμὲ μὴ λησμονῆτε.

Τί ἔχασε καὶ ἡ πατρίς κι' ἡμεῖς καὶ οἱ Μολάοι !... ἐν τούτοις ὅλα θὰ γενοῦν, ἀλλὰ μὲ τὸ κολαί.

Σᾶς προσκυνῶ γονυπετῶς...

Π.— Σᾶς προσκυνῶ ἐπίσης, καὶ δέξασθε τὰ σέβη μου καὶ τὰς εὐχαριστήσεις.

Νὰ καὶ τηλεγραφήματα, αὐθεντικὰ μηνύματα.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, πρώτη τοῦ μηνός.—Σχεδὸν ἐσπέρας ἦτον, ὅταν ἴσθων Λόρδων τὴν Βουλὴν καὶ εἰς τῶν Κοινοτήτων ἀπὸ τὸ βῆμ' ἀνήγγειλεν ὁ Ρόσμπερυ ἐντόνως πῶς ἐσθύσεν ὀλοτελῶς τῶν Ἀθηνῶν ὁ Χρόνος τὸ τοῦ πολέμου κήρυγμα, τὸ τόσον φλογερόν, κι' ὁ μπλόκος εἶναι ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν.

ΑΥΤΟΘΙ, δύο τοῦ μηνός.—Εἰς τὰς μεγάλας σφαίρας ὁ Δούνης εἶναι ζήτημα νυκτός τε καὶ ἡμέρας, κι' ἀφοῦ καὶ τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἐσθύσθη, εἰρήνη δωδεκαετῆς φρονοῦν πῶς ἠσφαλίσθη.

ΠΑΡΙΣΙ, τρίτη τοῦ μηνός.—Ὁ Φραισσινὲ μαθὼν πῶς σκέπτεται τὸν πόλεμον κι' ὁ Δούνης νὰ μουντζώσῃ, καὶ πρὸς τοὺς νέους Ἕλληνας μεγάλως συμπαθῶν, τὴν Βερολίνοιον γραμμὴν ὑπόσχεται νὰ δώσῃ.

Ἐκ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ.—Ὁ Βισμάρκ ἀμέσως ἐξαφνίσθη, μαθὼν πῶς τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἐσθύσθη, καὶ τώρα πλέον ἠσυχος διὰ τοὺς Τούρκους μένει κι' εἰς τοῦ Βισβάδεν τὰ λουτρά ἀμέριμνος πηγαίνει.

Ἐκ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.—Ἀκούσασα ἡ Πύλη πῶς καὶ ὁ Δούνης ἄφησε ἴσθον πόλεμον ὑγείαν, τοῦ Μετζιτιε παράσημον σκοπεύει νὰ τοῦ στείλῃ καὶ μιὰ Χανοῦμ πεντάμορφη ἀπὸ τὴν Γεωργίαν.

Ἐπιστολὴ τοῦ Φασουλή.

Ὁ Δούνη μου παμφίλτατε... τώρα ποῦ ἠσυχάζεις κι' ἐκεῖνο τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» δὲν βάζεις... κι' ἐγὼ μετὰ θερμότητος σ' ἀσπάζομαι πολλῆς... ὁ πρῶν δολοφόνος σου καὶ φίλος ...

Φασουλής.